

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง “ปัญหาการใช้หน่วยเชื่อมภาษาไทยของนักศึกษาจีนชั้นปีที่ 2 วิชาเอกภาษาไทยของสถาบันอาชีวศึกษาและเทคโนโลยีสิบสองปันนา” มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัญหาการใช้หน่วยเชื่อมภาษาไทยในด้านการเขียนของนักศึกษาจีนวิชาเอกภาษาไทยชั้นปีที่ 2 สถาบันอาชีวศึกษาและเทคโนโลยีสิบสองปันนา และการสร้างแบบฝึกเสริมทักษะการใช้หน่วยเชื่อมสำหรับนักศึกษาจีนวิชาเอกภาษาไทยชั้นปีที่ 2 สถาบันอาชีวศึกษาและเทคโนโลยีสิบสองปันนา แต่ไม่ต้องหาประสิทธิภาพของแบบฝึก

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ประกอบด้วย ผลงานการเขียนของนักศึกษาจีน 100 ชิ้น และแบบสอบถาม 1 ชุด

1. ผลงานการเขียนของนักศึกษาจีน รวมทั้งหมด 100 ชิ้น มี 5 เรื่อง ได้แก่

- 1.1 สมัยเป็นนักเรียน
- 1.2 ชีวิตในมหาวิทยาลัยของฉัน (ผม)
- 1.3 บ้านเกิดของฉัน (ผม)
- 1.4 เมืองที่ฉันอยากจะไปเที่ยวที่สุด
- 1.5 บรรยายสิ่งที่ประทับใจที่สุดในชีวิต

2. แบบสอบถามสภาพการณ์การยอมรับของเจ้าของภาษา (คนไทย 5 คน) สำหรับปัญหาการใช้หน่วยเชื่อมในประโยคภาษาไทยของนักศึกษาจีนชั้นปีที่ 2 วิชาเอกภาษาไทยสถาบันอาชีวศึกษาและเทคโนโลยีสิบสองปันนา สภาพการณ์การยอมรับของเจ้าของภาษาแบ่งเป็น 3 ชนิด

2.1 ไม่ยอมรับ หมายถึง การใช้หน่วยเชื่อมไม่สอดคล้องกับไวยากรณ์ไทย จนทำให้คนไทยไม่สามารถยอมรับการใช้หน่วยเชื่อมภาษาไทยได้

2.2 พอยอมรับได้ หมายถึง ถึงแม้การใช้หน่วยเชื่อมเขียนผิดไวยากรณ์บ้าง แต่สามารถสื่อสารให้คนไทยเข้าใจ

2.3 ยอมรับได้ มีความเหมือนกับการใช้ภาษาของคนไทย

วิธีการเก็บข้อมูล

1. ประสานงานกับอาจารย์ผู้สอนภาษาไทย เพื่อชี้แจงวัตถุประสงค์ของการเรียน การสอน และวัตถุประสงค์ของการวิจัย
2. การจัดการเรียนการสอนคำเชื่อมภาษาไทยแก่นักศึกษาจีนตามวิธีการเรียนรู้ของ สุวิทย์ มูลคำ ให้นักศึกษาจีนได้เรียนรู้ความรู้เกี่ยวกับคำเชื่อม วิธีการใช้คำเชื่อมภาษาไทย ความแตกต่าง การใช้คำเชื่อมระหว่างภาษาไทยกับภาษาจีน ความแตกต่างโครงสร้างประโยคระหว่างภาษาไทยกับภาษาจีน ซึ่งสุวิทย์ มูลคำ (2546, หน้า 17-90) ได้กล่าวว่า วิธีการจัดการเรียนรู้มีการจัดการเรียนรู้แบบบรรยาย การจัดการเรียนรู้แบบอภิปราย การจัดการเรียนรู้แบบสาธิต และการจัดการเรียนรู้โดยใช้เกม วีระเดช เชื้อนาม (2546, หน้า 230) ได้กล่าวว่า วิธีการจัดการเรียนรู้มีการจัดการเรียนรู้แบบชี้แนะ
3. มอบงานเรียงบทความ 5 เรื่องให้นักศึกษาจีนแต่ละคน รวมทั้งหมด 100 ชิ้น
4. รวมผลงานการเขียนของนักศึกษาจีนจำนวน 20 คน มีทั้งสิ้น 100 ชิ้นงาน นำไปให้อาจารย์คนไทยที่สอนภาษาไทย 2 คนช่วยตรวจผลงานการเขียนของนักศึกษาจีนรวมทั้งหมด 100 ชิ้นเพื่อค้นหาประโยคภาษาไทยที่มีข้อผิดพลาดการใช้คำเชื่อม จำนวน 80 ประโยค
5. รวบรวมประโยคภาษาไทยที่มีข้อผิดพลาดการใช้คำเชื่อมภาษาไทยของนักศึกษาจีนมาสร้างแบบสอบถามสภาพการณ์การยอมรับของเจ้าของภาษา (อาจารย์ที่สอนภาษาไทย 5 คน) สำหรับปัญหาการใช้หน่วยเชื่อมในประโยคภาษาไทยของนักศึกษาจีน
6. สร้างสภาพการณ์การยอมรับของเจ้าของภาษา (อาจารย์ที่สอนภาษาไทย 5 คน) สำหรับปัญหาการใช้หน่วยเชื่อมในประโยคภาษาไทยของนักศึกษาจีนเพื่อการสร้างตารางวิเคราะห์ข้อมูล
7. สร้างแบบฝึกหัดการใช้คำเชื่อมเพื่อแก้ไขปัญหาการใช้คำเชื่อมของนักศึกษาจีนชั้นปีที่ 2 วิชาเอกภาษาไทยวิทยาลัยอาชีวศึกษาและเทคโนโลยีสิบสองปันนา

สรุปผลการวิจัย

จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลสรุปผลได้ดังนี้

1. ความถี่ของไม่ยอมรับของเจ้าของภาษาสำหรับปัญหาการใช้คำเชื่อมในประโยคภาษาไทยของนักศึกษาจีนมีจำนวนมากที่สุด รองลงมาคือความถี่ของการยอมรับของเจ้าของภาษา สำหรับปัญหาการใช้คำเชื่อมในประโยคภาษาไทยของนักศึกษาจีน ความถี่ของพอรอมรับของเจ้าของภาษาสำหรับปัญหาการใช้คำเชื่อมในประโยคภาษาไทยของนักศึกษาจีนมีจำนวนน้อยที่สุด
2. ความถี่ของไม่ยอมรับของเจ้าของภาษาสำหรับปัญหาการใช้คำบุพบทในประโยคภาษาไทยของนักศึกษาจีนมีจำนวนมากที่สุด รองลงมาคือความถี่ของไม่ยอมรับของเจ้าของภาษา

สำหรับปัญหาการใช้คำสันธานในประโยคภาษาไทยของนักศึกษาจีน ความถี่ของพอรอมรับของเจ้าของภาษาสำหรับปัญหาการใช้คำบุพบทในประโยคภาษาไทยของนักศึกษาจีนมีจำนวนน้อยที่สุด

3. ความถี่ของไม่ยอมรับของเจ้าของภาษาสำหรับปัญหาการใช้คำบุพบทสลับกับชนิดคำศัพท์อย่างอื่นในประโยคภาษาไทยของนักศึกษาจีนมีจำนวนมากที่สุด รองลงมาคือความถี่ของการยอมรับของเจ้าของภาษาสำหรับปัญหาการใช้คำบุพบทเกินในประโยคภาษาไทยของนักศึกษาจีน ความถี่ของพอรอมรับของเจ้าของภาษาสำหรับปัญหาการขาดบุพบทในประโยคภาษาไทยและเรียบเรียงคำบุพบทเข้าประโยคไม่ถูกต้องของนักศึกษาจีนมีจำนวนน้อยที่สุด ซึ่งสองประเด็นที่การขาดคำบุพบทมีแต่ไม่ยอมรับหรือการยอมรับ ส่วนประเด็นที่เรียบเรียงคำบุพบทเข้าประโยคไม่ถูกต้องมีแต่ไม่ยอมรับ

4. ความถี่ของไม่ยอมรับของเจ้าของภาษาสำหรับปัญหาการใช้คำสันธานสลับกับชนิดคำศัพท์อย่างอื่นในประโยคภาษาไทยของนักศึกษาจีนมีจำนวนมากที่สุด รองลงมาคือความถี่ของพอรอมรับของเจ้าของภาษาสำหรับปัญหาการขาดคำสันธานในประโยคภาษาไทยของนักศึกษาจีน ความถี่ของพอรอมรับของและการยอมรับของเจ้าของภาษาสำหรับปัญหาการใช้คำสันธานในประโยคภาษาไทยของนักศึกษาจีนมีจำนวนน้อยที่สุด ซึ่งประเด็นนี้มีแต่พอรอมรับและการยอมรับเท่านั้น

5. จำนวนข้อผิดพลาดของการใช้คำบุพบทน้อยกว่าจำนวนข้อผิดพลาดของการใช้คำสันธาน

6. การใช้คำบุพบทสลับกับชนิดคำอย่างอื่นมีจำนวนมากที่สุด รองลงมาคือขาดคำบุพบท

7. การใช้คำสันธานสลับกับชนิดคำอย่างอื่นมีจำนวนมากที่สุด รองลงมาคือขาดคำสันธาน

อภิปรายผล

จากการวิเคราะห์ปัญหาการใช้หน่วยเชื่อม (คำบุพบทและคำสันธาน) ในด้านการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาจีนวิชาเอกภาษาไทยชั้นปีที่ 2 สถาบันอาชีวศึกษาและเทคโนโลยี สิบสองปีมา จำนวน 20 คน สามารถอภิปรายผลได้

ความถี่ของไม่ยอมรับของเจ้าของภาษาสำหรับปัญหาการใช้หน่วยเชื่อมของนักศึกษาจีนในประโยคภาษาไทยของนักศึกษาจีนมีจำนวนมากที่สุด เพราะนักศึกษาจีนได้รับอิทธิพลจากภาษาแม่ของตัวเอง การใช้คำเชื่อมหรือโครงสร้างประโยคภาษาจีนและไทยไม่เหมือนกัน ไวยากรณ์ภาษาจีนและภาษาไทยคล้าย ๆ กัน โครงสร้างประโยคก็คล้าย ๆ กัน หน้าทีของคำบุพบทและคำสันธานก็คล้าย ๆ กัน แต่ก็ยังมีบางส่วนแตกต่างกัน Ren yixiong (2530, p. 266) ได้ศึกษาคำเชื่อมที่ปรากฏในภาษาจีนและในภาษาไทย พบว่าคำเชื่อมภาษาจีนและภาษาไทยมีส่วนที่เหมือนหรือ

คล้ายกันอยู่ไม่น้อย แต่คำเชื่อมในภาษาไทยบางทีมีสองคำ ในภาษาจีนมีคำเชื่อมคำเดียวตรงกับสองคำนี้ บางทีคำเชื่อมในภาษาไทยมีสองคำ แต่ภาษาจีนมีแค่คำเดียว เช่น คำเชื่อมในภาษาไทยคำว่า “และ” และ “กับ” คำเชื่อมในภาษาจีนมีคำว่า “hé อ่านว่า เหว่” ตรงกับ “และ” และ “กับ” คำเชื่อมในภาษาไทยคำว่า “หรือ” คำเชื่อมในภาษาจีนมีคำว่า “huòzhě háishi อ่านว่า hUo cên h□i shU” ตรงกับคำว่า “หรือ” ดังนั้นทำให้นักศึกษาจีนใช้คำบุพบทไม่ถูกต้อง เช่น “ผมและเพื่อน ๆ ฉลองวันสงกรานต์ด้วย” เขียนเป็น “ผมกับเพื่อน ๆ ฉลองวันสงกรานต์ด้วยกัน” เพราะในภาษาจีน คำว่า “และ” และ “กับ” มีความหมายเดียวกัน วิธีการใช้ก็เหมือนกัน

จากปัญหาการใช้หน่วยเชื่อมในด้านการเขียนของนักศึกษาจีนวิชาเอกภาษาไทยชั้นปีที่ 2 สถาบันอาชีวศึกษาและเทคโนโลยีสิบสองปีนา พบว่าเป็นปัญหาที่เกี่ยวกับอิทธิพลภาษาแรกที่ถ่ายทอดสู่ภาษาที่สองคือ ตำแหน่งและลำดับคำบุพบทและคำสันธานในประโยคภาษาจีนต่างกับภาษาไทย ซึ่งลำดับคำบุพบทในประโยคภาษาจีนคือ อยู่ + คำนาม + คำบุพบท แต่ลำดับคำบุพบทในประโยคภาษาไทยคือ อยู่ + คำบุพบท + คำนาม เช่น ประโยคภาษาไทยพูดว่า “ฉันไม่อยู่บนภูเขา” แต่ประโยคภาษาจีนพูดว่า “ฉันไม่อยู่ภูเขาบน” ดังนั้นเมื่อนักศึกษาจีนการใช้คำบุพบทภาษาไทยจะได้ อิทธิพลจากภาษาจีน ซึ่งเป็นภาษาแม่ของตนเอง ศรีวิไล พลมณี (ฉบับใหม่ หน้า 93) กล่าวว่า นักภาษาศาสตร์กลุ่ม Structuralist และนักจิตวิทยาในกลุ่ม Behaviourist เชื่อว่าความยากของ

การเรียนรู้ภาษาที่สองขึ้นอยู่กับความแตกต่างของภาษาที่สองนั้นกับภาษาแม่ การเรียนภาษาที่สองนั้นผู้เรียนมักจะเปรียบเทียบกับภาษาที่ตนเรียนกับภาษาแม่ของตนเอง ดังงานวิจัยของ ชนิกา คำพูน (2545 หน้า 19) แสดงให้เห็นชัดว่า การใช้ภาษาไทยของนักศึกษาจีนมีอิทธิพลจากภาษาแม่ ทั้งการเรียงประโยคหรือการใช้คำศัพท์

ส่วนลักษณะปัญหาการใช้หน่วยเชื่อมภาษาไทยที่พบในการใช้คำเชื่อม (คำบุพบทและคำสันธาน) ในด้านการเขียนประโยคภาษาไทยก็คือ นักศึกษาจีนใช้คำเชื่อมสลับกับคำชนิดอื่น ใช้คำเชื่อมเกิน ขาดใช้คำเชื่อมและเรียบเรียงคำเชื่อมเข้าประโยคไม่ถูกต้อง ทั้งนี้เพราะอิทธิพลของภาษาแม่คือ หน้าที่และตำแหน่งของคำเชื่อมในภาษาจีนแตกต่างกับคำเชื่อมภาษาไทย เช่น ประโยคภาษาไทยพูดว่า “ไปออกกำลังกาย กับกลุ่มเพื่อนในสนามกีฬา” แต่ภาษาจีนจะพูดว่า “กับกลุ่มเพื่อนไปออกกำลังกายในสนามกีฬา” ประโยคภาษาไทยพูดว่า “เพราะว่าพ่อแม่ไปทำงานต่างจังหวัด ฉันจึงต้องเปลี่ยนโรงเรียน” แต่ภาษาจีนจะพูดว่า “เพราะว่าพ่อแม่ไปทำงานต่างจังหวัด จึงฉันต้องเปลี่ยนโรงเรียน” ประโยคภาษาไทยพูดว่า “แม่บอกฉันว่า ลูกรอแม่ในห้องนะคะ” แต่ภาษาจีนจะพูดว่า “แม่บอกฉันว่า ลูกในห้องรอแม่นะคะ” ทั้งนี้สอดคล้องกับความคิดของ Dulay And Burt (1973) ว่า อิทธิพลของภาษาแม่ที่มีต่อภาษาที่สองจะเห็นได้ชัดเจนในเรื่องการใช้ภาษา ซึ่งพบว่า ผู้เรียนมีปัญหาการใช้ภาษาที่สองที่มีความแตกต่างหรือคล้าย ๆ กับภาษาแม่ ดังที่ Flynn (1984) ได้กล่าวว่า

ผู้เรียนภาษาที่สองจำเป็นจะต้องอ้างอิงและเปรียบเทียบกับภาษาแรกตลอดเวลาที่เรียน การเรียนการสอนภาษาที่สองจำเป็นจะต้องมีฐานความรู้ของภาษาแรก มีกระบวนการเรียนการสอน มีหลักสูตรและรูปแบบการสอนที่จะเน้นความเหมือนและความต่างระหว่างภาษาแรกและภาษาที่สองจึงจะมีประสิทธิภาพสูงสุด

เพราะฉะนั้นในการเรียนการสอนผู้สอนมีส่วนช่วยให้ผู้เรียนสามารถมองเห็นถึงความเหมือนและความต่าง เพื่อประโยชน์ในการเรียนภาษาที่สองนั่นเอง ดังที่ ผจ.กาญจน์ ภู่วิภาคารวรรณ (2538, หน้า 69) ได้กล่าวว่า การเปรียบภาษาแรกกับภาษาที่สองในการเรียนนั้น ภาษาแม่หรือภาษาแรกจะมีส่วนช่วยให้เห็นความเหมือนและความต่างของภาษาได้ดี ซึ่งสอดคล้องกับความคิดของ Flynn (1984) ที่ได้กล่าวว่า การเรียนการสอนภาษาที่สองจำเป็นจะต้องมีฐานความรู้ของภาษาแรก มีกระบวนการเรียนการสอน มีหลักสูตรและรูปแบบการสอน จึงควรที่จะเน้นความเหมือนและความต่างระหว่างภาษาแรกและภาษาที่สองจึงจะมีประสิทธิภาพ ซึ่งอิทธิพลของภาษาแรกที่มีต่อการเรียนภาษาที่สอง ผู้วิจัยเห็นว่าผู้สอนควรจะให้ความสัมพันธ์กับภาษาแรกควบคู่กับการสอนภาษาที่สอง เพราะนอกจากจะช่วยให้ผู้สอนเห็นว่าคำเชื่อมใดมีความยากง่ายสำหรับผู้เรียนแล้วยังช่วยผู้สอนแก้ไขปัญหาการใช้คำเชื่อมภาษาไทยได้ง่ายขึ้นอีกด้วย

นอกจากนี้แล้ว อิทธิพลภาษาแรกก็มีส่วนในการถ่ายทอดการใช้คำเชื่อมในการเรียบเรียงประโยคในภาษาที่สองได้ คือ ภาษาไทยมีคำสันธานเชื่อมประโยค ซึ่งมีประธานร่วมกัน เช่น คำสันธาน กับ และ หรือ แต่ จากคำสันธานเหล่านี้นักศึกษาจีนมักใช้ผิดหรือใช้ซ้ำในการเขียนประโยค เพราะในภาษาจีน มักจะไม่ใช้คำสันธานในการเชื่อมประโยคที่ชัดเจนเหมือนกับภาษาไทย เพียงแต่ในภาษาจีนใช้วิธีซ้ำคำกริยาหรือคำสันธาน เช่น ภาษาไทยเขียนว่า “พวกเราซื้อขนมและน้ำส้ม” แต่ในภาษาจีนจะเขียนว่า “พวกเราซื้อขนมซื้อน้ำ” ซึ่งปัญหาที่พบจากประโยคนี้นอกจากจะขาดคำเชื่อมแล้วยังใช้คำกริยาซ้ำอีกด้วย ภาษาไทยเขียนว่า “วันนี้เราต้องส่งตัวแทนไปโรงเรียน แดงหรือสมชาย” แต่ในภาษาจีนจะเขียนเป็น “วันนี้เราต้องส่งตัวแทนไปโรงเรียน หรือแดง หรือสมชาย” (ประพิณ มโนมัยวิบูลย์, 2541)

จากวิจัยครั้งนี้พบว่านักศึกษาจีนวิชาเอกภาษาไทยชั้นปีที่ 2 สถาบันอาชีวศึกษาและเทคโนโลยีสิบสองปันนามีจำนวนคำศัพท์ยังไม่เพียงพอ พื้นฐานภาษาไทยยังไม่ค่อยดี การใช้ภาษาไทยยังไม่ค่อยถูกต้องตามหลักภาษาไทย จึงทำให้การใช้คำเชื่อมภาษาไทยมีปัญหา ซึ่งใช้คำเชื่อมไม่ถูกต้อง ใช้คำเชื่อมเกิน ใช้คำเชื่อมซ้ำและเรียบเรียงคำเชื่อมเข้าประโยคไม่ถูกต้อง

หวัง เฟิง (2543) ได้ศึกษาความสามารถในการใช้ภาษาไทยของนักศึกษาจีนวิชาเอกภาษาไทยชั้นปีที่ 4 มหาวิทยาลัยภาษาต่างประเทศปักกิ่ง จำนวน 17 คน ผู้วิจัยได้สร้างแบบทดสอบความสามารถในการใช้ภาษาไทย แล้วนำไปทดสอบกับนักศึกษา ผลการวิจัยพบว่าความสามารถในการใช้ภาษาไทยของนักศึกษาจีนชั้นปีที่ 4 ส่วนใหญ่อยู่ในเกณฑ์ที่ดีและดีมาก และความสามารถในการใช้ภาษาไทยเรียงลำดับจากมากไปหาน้อย คือ ความสามารถในการใช้ภาษาไทยเรียงลำดับจากมากไปหาน้อย คือ ความสามารถในการพูด การเขียน การฟัง และการอ่านตามลำดับ

ปัญหาการใช้หน่วยเชื่อมภาษาไทยในของนักศึกษาจีนวิชาเอกภาษาไทยชั้นปีที่ 2 สถาบันอาชีวศึกษาและเทคโนโลยีสิบสองปีนนา นับได้ว่าไม่ใช่เป็นปัญหาใหญ่ เพราะจากการสื่อความนั้นสามารถสื่อสารกับเจ้าของภาษาได้อย่างดี ถึงแม้ว่าจะใช้คำเชื่อมไม่ถูกต้องตามหลักภาษาไทย ทำให้ประโยคไม่สละสลวย แต่ผู้เรียนก็พยายามเขียนตามความสามารถของตนเอง ซึ่งจากการวิจัยในครั้งนี้พบว่า ปัญหาการใช้คำเชื่อม เหตุผลมีปัญหาการใช้คำเชื่อมและความสามารถการใช้คำเชื่อมในด้านการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาจีนมีประสิทธิภาพ ซึ่งถ้าจะสร้างแบบฝึกคำเชื่อมภาษาไทยให้นักศึกษาจีน ให้ผู้เรียนได้รับการฝึกฝนทักษะการเขียนภาษาไทยต่อไป นอกจากจะสามารถพัฒนาความสามารถการใช้ภาษาไทยและการใช้คำเชื่อมภาษาไทยได้เป็นอย่างดีแล้วยังสามารถพัฒนาความสามารถการฟัง การพูด การอ่านและการเขียนอย่างมีประสิทธิภาพ ทำให้นักศึกษาจีนใช้ภาษาไทยอย่างถูกต้อง พูดภาษาไทยอย่างมั่นใจ กระตุ้นให้นักศึกษาจีนเรียนภาษาไทยอย่างสนุกสนาน

ข้อเสนอแนะในการสอนภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง

1. ควรให้นักศึกษาได้เรียนรู้ไวยากรณ์ภาษาไทย ซึ่งได้เรียนรู้ชนิดของคำ เข้าใจหน้าที่ของคำและวิธีการใช้ โดยเฉพาะวิธีการใช้คำเชื่อม (คำบุพบทและคำสันธาน) ภาษาไทยเรียนรู้โครงสร้างประโยค
2. ควรให้นักศึกษาได้เรียนรู้วิชาการแปลไทย-จีนเบื้องต้น ซึ่งได้เรียนรู้หลักการแปลชนิดของคำ โดยเฉพาะหลักการแปลคำเชื่อม (คำบุพบทและคำสันธาน) ภาษาไทย ได้เรียนรู้หลักการแปลคำเชื่อมระหว่างอนุประโยค
3. ควรให้เจ้าของภาษามาสอนวิชาการสื่อสารภาษาไทย ทำให้ผู้เรียนได้ฝึกฝนการใช้ภาษาไทยจากเจ้าของภาษาโดยตรงในทักษะทั้ง 4 ด้าน คือ การฟัง พูด อ่านและเขียน
4. ควรให้นักศึกษาฝึกทักษะการใช้ภาษาไทยให้มากกว่าการเรียนหลักภาษาเพื่อให้นักศึกษาได้ใช้ภาษาไทยในการสื่อสารได้อย่างถูกต้อง

5. ควรใช้ภาษาศาสตร์ในการอธิบายเปรียบเทียบความเหมือนและความแตกต่างของทั้งสองภาษาไทยและจีนให้นักศึกษาจีนเข้าใจ ทำให้นักศึกษาจีนรู้จักความแตกต่างหน้าที่และวิธีการใช้คำเชื่อมภาษาไทยกับคำเชื่อมภาษาจีน

6. ควรเน้นการฝึกพูดของนักศึกษาให้ถูกต้องเป็นอันดับแรกเพราะเป็นทักษะที่สำคัญและมีอิทธิพลต่อการใช้ภาษาในทักษะอื่น ๆ เช่น การอ่าน และการเขียน

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยต่อไป

จากผลการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยพบว่าลักษณะปัญหาการใช้คำเชื่อมของนักศึกษาจีนชั้นปีที่ 2 มีทั้งหมด 5 แบบ ประกอบด้วยใช้คำเชื่อมสลับกับคำชนิดอื่น ใช้คำเชื่อมเกิน ใช้คำเชื่อมซ้ำ ขาดคำเชื่อม และเรียบเรียงคำเชื่อมเข้าประโยคไม่ถูกต้อง ผู้วิจัยจึงสร้างแบบฝึกการใช้คำเชื่อมเพื่อแก้ปัญหาการใช้คำเชื่อมของนักศึกษาจีน ออกแบบฝึกที่สอดคล้องกับปัญหา เช่น ใช้แบบฝึกหัดจับคู่คำเชื่อมหรือแปลคำเชื่อมสามารถแก้ปัญหาใช้คำเชื่อมสลับกับคำชนิดอื่น ได้ใช้แบบฝึกหัดเติมคำเชื่อมสามารถแก้ปัญหาใช้คำเชื่อมเกิน ใช้คำเชื่อมซ้ำและขาดคำเชื่อมได้ ใช้แบบฝึกหัดเรียบเรียงประโยคสามารถแก้ปัญหา

เรียบเรียงคำเชื่อมเข้าประโยคไม่ถูกต้องได้ สาเหตุของปัญหาคือ อิทธิพลภาษาแรกที่ถ่ายทอดสู่ภาษาที่สอง นักศึกษาจีนได้รับอิทธิพลจากภาษาแรก ดังนั้นผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะดังต่อไปนี้

1. ควรมีวิจัยในเรื่องปัญหาการแปลไทย-จีนของนักศึกษาจีนชั้นปีที่ 2 วิชาเอกภาษาไทยในมหาวิทยาลัยอื่น
2. ควรมีวิจัยการสร้างแบบฝึกหัดคำเชื่อมภาษาไทยเพื่อพัฒนาความสามารถการใช้คำเชื่อมของนักศึกษาจีนที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาที่สองในชั้นปีอื่น
3. ควรมีวิจัยปัญหาการใช้คำลักษณะนามภาษาไทยของนักศึกษาจีนที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาที่สองในชั้นปีอื่น
4. ควรมีวิจัยในเรื่องของการใช้ภาษาไทยในทักษะการอ่านหรือทักษะการฟังของนักศึกษาจีน ที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาที่สองในชั้นปีอื่น